

convorbirea cu El, tot așa toate slujirile noastre sunt pomii și animalele pe care le-a rânduit Dumnezeu ca să le păzim, este grădina pe care a dat-o ca s-o cultivăm.

Când Adam cultiva raiul, nu păcătuia, nu făcea nici un rău. Era o poruncă a lui Dumnezeu cuprinsă de iubirea lui Dumnezeu. Același lucru e valabil și pentru slujire. Prin urmare, e foarte frumos și ușor să vorbim cu Dumnezeu și să cultivăm în paralel și pomișorul,

pentru că ajută la aceasta ușurința de mișcare a gândului.

Gândul este folositor pentru slujire, dar poate să meargă și acolo unde este mintea, la Hristos. Știe Dumnezeu ce face. Totul este bun, dacă nu-l folosim noi rău. Gândul, fiindcă este rapid, ne slujește să ne unim mai repede cu Dumnezeu. Dumnezeu le-a făcut pe toate bune foarte (Facerea 1, 31).

Sursa: www.catehetica.ro.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Martți:** 19 mai / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Miercuri:** 20 mai / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Joi:** 21 mai / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor)*
→ *Sfinții Mari Împărați cei întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena*
- **Vineri:** 22 mai / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 23 mai / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 24 mai / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a VII-a după Paști*
(a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic)
→ *Sf. Cuv. Simeon cel din Muntele Minunat*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

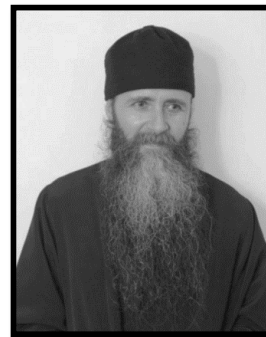

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 119 / 17 mai 2015 ♦

PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU

„DĂ SÂNGE ȘI IA DUH”

- CONTINUARE -

Considerați că la noi s-a produs un hiatus în relația aceasta ucenic-duhovnic?

Nu s-a produs un hiat, dar sunt anumite probleme în privința asta.

Duhovnicul meu, părintele Macarie Ioniță de la Mănăstirea Pasărea, spunea că a observat un lucru. Dânsul a fost mai bine de 30 de ani duhovnic la o mănăstire de maici. Și a observat că de la un moment încoace, când venea vreo fată cu dorința de a rămâne la mănăstire, treceau prin ceva ce nu mai trecuseră mai înainte. Adică într-un trecut nu foarte îndepărtat, trecerea de la viața în lume la monahism era foarte lină. Trăiam o continuitate. Pe când acum, mărturisirea părintele Macarie, întâi trebuie să dărâăm ceea ce s-a zidit prost, și apoi să construim ceva. Când dărâmi, nu ai satisfacție, nu vezi cum zidirea ta se înalță, ci simți doar efortul, constăți doar truda. Problema asta a apărut cumva. Nu putem zice că trăim un hiatus, dar înainte cred că

oamenii, tinerii care veneau la mănăstire erau mai bine formați creștinește. De aceea exista o continuitate. Aveau un fond, o bază care-i ajuta în continuitate, iar pentru părinții duhovnici era mai ușor să-i îndrume. Aveau deja o temelie pusă pe care zideau.

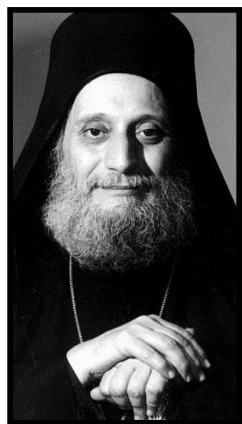
Întreaga viață spirituală constă în a reînnoi trăirea directă a Botezului și nu a adăuga ceva nou. Pentru ce luptăm totuși? Pentru ce ne înfrânăm de la patimi și poftă, la ce bun lupta aceasta îndârjită împotriva răului din noi? Oare vom izbândi cândva?

Înțeleg că întrebarea se leagă de faptul că mântuirea ne este dăruită și atunci pentru ce mai luptăm. În Taina Botezului, viața nouă este sădită în noi cumva. Este sădită, sigur că este sădită în noi. Domnul ne-a spus-o limpede: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 5). Este adevărat ce a spus Mântuitorul, dar noi ne luptăm, și o să mă folosesc de acest cuvânt, dacă cineva s-a născut, nu înseamnă că e om matur. Un copil e un copil, are nevoie să treacă prin atâtea ca să ajungă la maturitate. Să se împlinească, să se dezvolte, potențialul lui să devină actual, să actualizeze ceea ce a fost sădit în el. Într-un copil nu se schimbă nimic. Toate îi sunt date cumva copilului. Dar luptăm pentru că vrem să asimilăm ceea ce ne-a fost dăruit. Domnul ne-a dăruit totul.

Nu de mult a fost în vizită la noi în mănăstire IPS Serafim al Germaniei. Și

mi-a plăcut cum a surprins realitatea aceasta. Sunt antinomice cumva, paradoxale, lucrurile în trăirea noastră creștină, ortodoxă. Trebuie luate împreună două afirmații care par că se exclud. „Totul este dar de la Dumnezeu”. Totul, absolut totul, este darul Lui. Dar împreună cu afirmația asta trebuie să o luăm și pe cealaltă: „Dă sânge și ia duh”. Dar totul este dar de la Dumnezeu.

Sursa: *Dă sânge și ia Duh*, de Augustin Păunoiu, Ziarul Lumina, 15 februarie 2015.

ARHIM. EMILIANOS SIMONOPETRUL

SATANA NE PREZINTĂ LUCRURI
GRELE ȘI DE NEÎMPLINIT, ÎN TIMP
CE ELE SUNT FOARTE UȘOARE

După toate acestea, poate că cineva să spună: „După ce am exersat trezvia un timp îndelungat, e ușor să tăcem și să ne întoarcem mintea la Dumnezeu.

Cum se poate însă la început să ne oprim mintea aflată pururea în mișcare și să ne gândim neîncetat la Dumnezeu? Nu vom obosi?”.

Pentru început, e o minciună să spui că mintea este neîncetat în mișcare. Noi o trimitem, legată cu o sforică, încolo și încoace. Mintea, partea conducătoare, este elementul din om pe care Dumnezeu îl insuflă primul. Este lucrul cel mai simțitor. După cum când vreau să mă încălzesc, mai întâi îmi încălzesc picioarele și îndată mă încălzesc tot, la fel și mintea încălzește întreaga inimă, întreaga existență a omului.

Prin urmare, de îndată ce voi vrea să-mi adun mintea o voi face foarte ușor. Numai dacă cineva are probleme psihice va întâmpina greutate. Dacă mă revolt împotriva bolii mele înseamnă că Îl lovesc cu pumnul pe Dumnezeu.

Dacă însă spun: *Fie numele Domnului binecuvântat!* (Iov.1, 21), îndată mă aflu în Dumnezeu. Mintea mea poate să fie neîncetat în Dumnezeu. Nu e greu deloc.

Gândul, cu siguranță, este foarte rapid și pleacă. Dar putem cu ajutorul voinței să-l ținem cu tărie, să-l legăm. Da fapt, din acest motiv asceza nu e la fel pentru toți, nici ca timp, nici ca mod, fiindcă fiecare încercăm să ajungem încet-încet la desăvârșire.

Noi să simțim că am pus început, iar continuarea și întregirea va fi săvârșită de Dumnezeu, o ia asupra Lui, Dumnezeu. Nu o faci tu. Nu e problema ta mintea pururea mișcătoare, așa cum zici. Acest gând e de la satana, este

fărădelegea ascunsă, lucrarea ascunsă ca un simplu gând viclean.

Satana ne prezintă lucrurile grele și de neîmplinit, în timp ce ele sunt foarte ușoare.

Prin urmare, tu vei lucra pe cât poți trezvia, iar celelalte ore ți le vei consacra slujirii tale, dar vei avea grijă să nu discuți.

Dacă cineva te stârnește, îi vei spune: „Iartă-mă aici este slujirea mea”.

Făcându-ți lucrul, poți să spui și *Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!*

Dacă nu poți, nu zice! Fă-ți lucrarea ta, slujirea, pentru că ți-a dat-o Hristos, dar dedică-te ei fără să te gândești la alte lucruri.

Dacă totuși te vei gândi la altceva, întoarceți mintea iarăși La Hristos, zicând: *Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!* de fiecare dată când îți amintești s-o zici, chiar dacă îți amintești după douăzeci și patru de ore

La slujirea ta poți, desigur, să te gândești la tot ce e legat de acea muncă. De exemplu, cum să faci un plan mai bun. Aceasta nu este grijă, fiindcă este slujirea ta. Ceasurile de slujire și de citire sunt o pauză, fiindcă obosești să ai tot timpul atenția îndreptată către Dumnezeu. Acestea două sunt pentru noi plimbarea pe care o facem pentru odihnă. Ele sunt podoaba rugăciunii noastre.

După cum în rai pomii și animalele nu-l împiedicau pe cel întâi-zidit de la contemplarea lui Dumnezeu și din